

„Tak,“ řekl Čvachetka. „Bude trvat strašně dlouho, než budou úhoři hotoví, a někdo z vás by do té doby mohl omdlít hladu. Znal jsem holčičku – ale to vám radši vyprávět nebudu. Mohlo by vám to zkazít náladu, a to já nikdy nedělám. Takže abyste na svůj hlad tolik nemysleli, můžeme si promluvit o našich plánech.“

„Ano, promluvme si,“ souhlasila Jill. „Můžete nám pomoci najít prince Riliana?“

Bludička vtáhl tváře tak, že byly propadlejší, než by kdo považoval za možné. „No, já nevím, jestli to budete považovat za *pomoc*,“ řekl. „Ne-

vím, jestli někdo může opravdu *pomoci*. To dá rozum, že se cestou na sever moc daleko nedostaneme, rozhodně ne v téhle roční době, když za chvíli přijde zima a tak. A podle toho, jak to vypadá, přijde letos brzo. Nesmíte se tím ale nechat odradit. Je pravděpodobné, že budeme mít tolik starostí s nepřáteli, s horami a řekami, které bude třeba přejít, s blouděním a skoro žádným jídlem a bolavými nohama, že si počasí ani nevšimneme. A jestli nedojdeme tak daleko, abychom něčemu prospěli, je pořád možné, že dojdeme tak daleko, že se hned tak nevrátíme.“

Děti postřehly, že říkal „my“, ne „vy“ a oba dva ve stejnou chvíli vykřikli: „Vy půjdete s námi?“

„Ano, samozřejmě že půjdu. Konečně proč ne. Nepředpokládám, že se král ještě někdy do Narnie vrátí, když teď odjel do ciziny, ostatně když odjížděl, ošklivě kašlal. A pak Dýnil. Ten také rychle chřadne. A zjistíte i to, že po tomhle hrozném suchém létě byla mizerná sklizeň. A nedivil bych se, kdyby nás napadl nějaký nepřítel. Dejte na moje slova.“

„A jak začneme?“ zeptal se Scrubb.

„No,“ odpověděl bludička velice pomalu, „všichni ostatní, kteří šli hledat prince Riliana, začínali od studánky, kde lord Drinian viděl tu dámu. Pak